vaateid, vaid ka määrata kindlaks ühise tegutsemise suund ettenägemata juhtudeks, nagu ütleb „Giornale d'Italia". Stresa konverents konstateeribki, et Saksa valitsus on tühistanud 1919. a. enda peale võetud kohustused ja kõigutanud seega avaliku arvamuse usku julgeoleku kindlustamisse rahuliste abinõudega. Seepärast kõik kolm riiki Euroopa rahu säilitamise huvides otsustavad tiheda koostööga seada end lepingute ühekülgse tühistamise vastu. Stresa konverentsi järel mõistab Rahvasteliidu nõukogu ka omakorda Saksamaa sammu hukka. — Näis, et puudus vähe sanktsioonide tarvituselevõtust Saksamaa vastu.

Rahvasteliidu otsus toob Saksamaa poolt kaasa energilise protesti Saksamaa „diskrimineerimise" (alavääristamise) vastu ja saksa ajalehed kirjutavad Genfi „häbematust otsusest", mis sundivat sakslasi koonduma oma „führeri" ümber ja lootma edasipidi ainult oma jõule.

Sõjakuuldused muutuvad järjest sagedamaks. Selles õhkkonnas on mõistetav, et Prantsusmaa ja Nõukogude Vene ruttavad sõlmima kauaplaanitsetud idapakti esialgu Prantsuse-Vene abistamislepinguna, mis jäetakse avatuks ka teistele riikidele juurdeastumiseks. 2. mail kirjutatakse see abistamisleping Pariisis alla ja varsti sõlmib analoogilise lepingu Nõukogude Venega ka Tšehhoslovakkia.

Raske on öelda, kui kaugele oleks läinud selle hooga Saksa-Prantsuse suhete pinevus, kui Inglismaa ja Itaalia oleksid järgnenud Prantsusmaale võrdses tempos.Itaaliale on aga vahepeal tõusnud akuutseks Abessiinia-probleem ja ta otsustab asuda selle radikaalsele lahendamisele, mille juures peatume ülevaate järgmises osas. Inglismaa näeb aga Abessiinia-küsimusega sattuvat hädaohtu oma huvid Aafrikas

Eesti kroonika 1935, lk. 10